

Anežka Vaňková

Lamačka srdcí

● — pointa

Lamačka srdcí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Anežka Vaňková
Lamačka srdcí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

erle

Anežka Vaňková

Lamačka srdcí

● ■ pointa

1 Zvyk je zvyk

Slunce, po celý čas jen slunce. Marseille zalité sluncem, lidé zalití sluncem.

Tímto sluncem kráčí páv. Pyšný a krásný páv, kterému patří celý svět. Ani jednomu kroku nechybí sebevědomí. Ani vítr si nedovolí foukat jiným směrem. Dveře redakce SOISTOIMÊME se otevírají jakoby pomalu. Všichni mlčí. Agnès Moreau sedne za svůj stůl a v tu chvíli se všichni zase pustí do práce.

Agnès nezačne bez svého čaje. Všichni v redakci pijí kávu, ale ona musí vždy vyčnívat, a proto si čaj nosí sama. Říká tomu čajový rituál, bez něj není schopná přežít den.

Jakmile se napije, její kyselý obličej se promění v něco neuvěřitelně krásného. Úsměv jí vydrží po celou dobu.

„Agnès, můžeš ke mně?“ Pan Moreau, její strýc, vlastní časopis SOISTOIMÊME a je velice úspěšný. Ona ho spíše bere jako svého otce, kterého nepoznala. Agnès se zvedne, jako by to byl rozkaz, a následuje ho. „Copak bys potřeboval?“ řekne, když se zavrou dveře jeho kanceláře. Strýc působí trochu přísně přes své výrazné šedivé vousy, jeho hlas je sice vážný, ale v jádru působí velice mile. Agnès je jeho pravým opakem. Též působí vážně, ale když otevře pusku, klid a mír v její tváři je pryč. Má ve svém výrazu i něco vyzývavého a provokativního. Jako by se chtěla za každou cenu odlišit nebo prosadit. Hlídá si křivky Marilyn Monroe a umí je za každou cenu prodat.

„Chci znova probrat můj odchod.“

Nedokončí to, protože mu Agnès skočí do řeči: „To už jsme probrali. Nechci to tu vést. Víš, že mám spoustu dalších povinností.“

Těmi povinnostmi myslela práci mimo redakci. Podílí se na hudbě jedné kapely, je uznávaná malířka, spisovatelka a také fotografka. Svoji kreativní tvorbou žije. Ale i taková dokonalá žena s dokonalým životem má jednu velikou chybu. Možná to není chyba, je to jen rozmar či co. Těžko říct, protože ona je nečitelná jako špatně napsané telefonní číslo.

Najednou jí zazvoní mobil. „Jdeš dnes do klubu?“ Agnès se podívá trochu povýšeně. „Řekla jsem snad někdy ne?“ Položí to a zamýšleně se vrátí ke svému stolu. Přijede kurýr s balíčkem. Obdaří ho svým úsměvem a zamotá mu hlavu. Nic neobvyklého se dnes v jejím životě neděje. Objednala si nové lodičky. Červené, vysoké, vyzývavé stejně jako ona. Jako by ji ty boty nakoply a ona nahází věci do kabelky a chystá se domů. Cestou chce ještě nakoupit. Její auto stojí na rezervaci. Vždy je dokonale nablýskané a vyluxované.

Jakmile nastartuje, všimne si podivného muže v autě. Sleduje ji. Agnès zařadí a vycouvá. Když muž udělá to samé, pevně stiskne volant a rychle se rozjede. Je to nějaký hloupý poskok z médií. Od smrti Daniela Duboise ji chce neustále někdo vyslychat. Ona sama ví, že je ta poslední, které se to týká. Daniel spáchal sebevraždu. Nikdo neví proč. Skočil ze skály. Agnès ho viděla padat. Byli spolu na lodi pod záminkou, že si promluví. Daniel ji totiž neúnosně miloval. Agnès se mu hlavu ani motat nesnažila, kamarády do svých intrik netahala nikdy, ale bohužel jen ona věděla, že se nezabil kvůli ní. Byl rozhodnutý už dávno před tím, než mu Agnès odpověděla na jeho vyznání. To jí však skoro nikdo nevěřil. Hlavně jeho rodina ji chovala ve veliké nenávisti, především jeho sestra. Protože v pokoji našli Danielův dopis o tom, že odchází, že už nemůže dál, nebyla Agnès oficiálně z ničeho obviněná. Jako jeho nejlepší přítelkyně věděla něco, co nikdo jiný nevěděl. Těsně před tím, než Daniel z lodi odešel a vymluvil se na to, že se chce jen projít, řekl jí všechno, co ho tížilo. To byl motiv jeho odchodu, nebyla to Agnès.

Přesto, že jí Daniel byl velmi blízký, nedala na veřejnosti znát svou slabost. Nikdy neplakala. Lidé usoudili, že je bezcitná mrcha.

Přitom Agnès se z jeho smrti úplně zhroutila, ale uvnitř sebe. Nikdy neukázala svůj splín lidem.

Závod s mužem, který byl nejspíš poslán, aby zjistil, jak žije *Lamačka srdcí*, jí připomněl tu bolest. Tento titulek doslova obletěl všechny noviny. V očích některých jí to uškodilo a někomu to přišlo jen zajímavé. Zajímavější to bylo poté, co pár falešných přátel sdělilo tisku, že Agnès láme mužská srdce na potkání. Lamačka srdcí jí říkali už dávno, ale od smrti Daniela to její přátelé nepoužívají. Jen ti nejbližší vědí, že Agnès chová k mužům obrovskou nenávisť od doby, co jí zemřela matka. Ta prý zemřela kvůli drogám a alkoholu, ale Agnès ví, že za to mohl její nevlastní otec. Byl to vůl, tak ho vždy Agnès označovala, kdykoliv o něm někde mluvila.

V sedmnácti utekla z domu. Byla zoufalá. Kvůli své matce, kterou milovala a vždy jí pomáhala, protože se nechala dohnat až k alkoholu a vlastně už neznala nic jiného, až do teď zůstávala. Utekla k babičce, byla to matka jejího táty. Ona byla to jediné, co Agnès měla. Svého syna před Agnès vždy hájila. On byl slavný malíř a o své dceři se nikdy nedozvěděl. Většinu života prožil v Číně, kde objevil své já, a nikdy se nechtěl vrátit. Babičku si Agnès našla sama. Její matka věděla, že jí nemůže nic dát, nic předat, a proto dceři nebránila, aby se matka jejího otce dozvěděla o své vnučce. Proto jediná možnost, kam utéct, byla její nalezená babička. Za krátkou chvíli, co se ty dvě znaly, si přirostly k srdci. Zůstala tam, protože její nevlastní otec byl rád, že se jí zbavil. Agnès se otevřely dveře do života. Začala konečně dýchat.

Babička ji seznámila se sousedy a ona díky tomu poznala své vrstevníky. Její nové kamarádky se k ní chovaly velice pěkně. Od téhle chvíle Agnès poznala sílu přátelství. Skoro každý den chodili na přeplněnou pláž, kde zažívali hodně legrace. Často si vzpomněla na matku. Občas měla výčitky, že ji opustila, ale možná jí ulevila tím, že odešla. Agnès byla její velkou starostí.

Svých osvobozujících osmnáct let oslavovala s přáteli na pláži. Veliká oslava plná alkoholu. Byl to ale osudný den s velkým D.

Agnès myslela, že ten den vše důležité ztratila, ale ona i získala. Získala něco, o čem nevěděla do doby, co se její strýc rozhodl opustit redakci.

Agnès už však stojí před zrcadlem a ladí detaily. Dnes je ve formě víc než kdy jindy. Obuje se do nových lodiček a jejím tělem projde magická síla. V každé její žíle se rozproudí krev. Bydlí v domě svého strýce, který ale většinu času přebývá u své přítelkyně a doma skoro není. Agnès ví, že domů přijde dost opilá a pravděpodobně ne sama, proto si zavolá taxíka.

Cestou nabere své přátele. Chantal je její kamarádka od doby, kdy Agnès žila u babičky. Jsou nerozlučné. Bruno je jejich kamarád, je to homosexuál a ty dvě mu někdy říkají „Brunetka“. Agnès ho má moc ráda, často ho nějaký jeho přítel vyhodí z bytu a on přebývá u Agnès, než si najde nového. Společně chodí na skleničku, ale Agnès vždy odchází bez nich. Odchází s mužem, který se pak ocitne na seznamu mužů se zlomeným srdíčkem, nebo aspoň se zlomeným mužským egem. Jako by ji jejich bolest posilovala. V tomhle ohledu je krutá, jinak je to úžasný člověk s velkým srdcem, ve kterém ale pro muže není místo. Spíše stále nebylo zaplněno a Agnès to ani neplánuje. Ve společnosti jí stačí jeden pohled, jeden pohyb, kterým si každého omotá kolem prstu.

To se stalo i teď.

Nikdy to není jen tak někdo, vždy je to nějaký fešák, nebo alespoň bohatý podnikatel. Dnes tomu nebylo jinak. Co Chantal ještě stihla vyposlechnout, živil se jako architekt. Nebyl však první, kdo nedostal to, co chtěl. Agnès samozřejmě slyšela, že se jí to jednou vymstí, ale ona měla vyloženě talent na to, vybírat si správné muže, zranitelné a nepomstychtivé. Vzhledem k pověsti malířky a jiných profesí to bylo nebezpečné, ale zdálo se, že nebezpečí ona vyhledávala.

„Nikdy nehleďš nic víc?“ zeptala se jí jednou Chantal. „Necítíš se sama? Netoužíš po lásce, bezpečí a po úlevě, že nejsi sama?“

Agnès tyhle otázky trhaly zevnitř na kusy, ale navenek to uměla skrývat. Snažila se o takových hloupostech nepřemýšlet. Měla

někdy chvíly, že všechn smutek chtěl jít ven, potřebovala plakat, ale nechtěla to dovolit, protože věděla, že to nepůjde zastavit. Bylo toho v ní tolik, že už se s tím nějak uměla poprat. Horory, co zažívala s nevlastním otcem, smrt její matky, smrt Daniela, nemohla už povolit. Dívala se dopředu, to byla její zbraň, uměla si hrát se svými vzpomínkami, uložila je hluboko a nikdy se nesnažila je dostat zpět.

Když se ráno vrátila domů, cítila se i po velkém večírku a množství alkoholu silná a plná energie.

„Mise splněna,“ řekla si vždycky. Jedním tlačítkem spustila kávu. Venku na terase se posadila do houpací sítě s kávou a nechala slunce, aby ji hezky hřálo. V tuhle chvíli byla na vrcholu své psychické síly. Nic nechybělo, nic nepřebývalo. Každé ráno v Marseille bylo krásné. Většinou se na sebe lidé usmívali, pomáhali si. Každého popoháněl nějaký sen, nějaká touha.

Zazvoní zvonek. V kameře od zvonku je vidět Jean, ochranka jejich domu. „Paní Moreau, je tu Bruno.“ Agnès jde rovnou ke dveřím, a když otevře, padne jí do náruče zničený Bruno. Agnès se nemusí na nic ptát.

„Jednou najdeš toho pravého,“ řekne milým hlasem a dovede Bruna do pokoje pro hosty, který je stejně obýván jen Brunem. Aby ho přivedla na jiné myšlenky, dovolí mu, aby jí prohledal šatník, nalakoval nehty a natočil vlasy. Zdá se, že nic z toho nepomohlo. Jdou tedy nakupovat.

„Bruno, k čemu já potřebuji chlapa, když mám tebe? Jednou mi uděláš dítě a budeme spokojeni všichni.“

Bruno se nahlas rozesměje a Agnès taky. Ale po chvíli se zamyslí. „Není to tak špatný nápad.“

Bruno se na ni podívá vážným pohledem. „Na to zapomeň, ty si najdeš manžela, ale to dítě mi budete půjčovat, že?“

Agnès se usměje a políbí kamaráda na tvář. „To víš, že jo, Brunetko.“

Každý si z nákupů nese několik tašek. Nakupování je jejich vášeň. Chantal se občas přidá, ale má přítele, do kterého je úplně zblázněná

a skáče, jak on píská. Agnès je z toho nešťastná, protože ví, že on jí lásku neopětuje. Akorát ji využívá. Když s ní není, pláče jí Chantal v klíně, a když zavolá, přiběhne jako pejsek. Možná že Chantal a její vztah je pro Agnès antikoncepcí a varováním. Nikdy od muže nic nečekala, a tak se nikdy v žádném nezklamala. Nedovolila nikomu, aby jí zlomil srdce. Chyběla jí důvěra a oddanost. Věděla to, ale nijak si to nevyčítala – ovšem jen do jisté doby.

2 Osudný den minulosti

Oslava osmnáctých narozenin se začala pomalu rozjíždět. Agnès do sebe lámala jednoho panáka za druhým, potom si vzala láhev vína a pořád upíjela. Nebyla zvyklá pít a taky ji strašila vzpomínka na svoji opilou matku. Ale dnes chtěla zapomenout na bolest, chtěla se bavit.

Holky přizvaly nějakou partu kluků, která šla okolo. Agnès už moc nevnímala, možná je ani nezaregistrovala. Poslední, čeho si všimla, byla Chantal, jak se líbá s nějakým klukem. Potom má menší výpadek. Někdy se jí vrátil takový divný sen, jako by se jí paměť oživila, ale hned to zase zapomněla.

Agnès byla obletovaná třemi kluky, ani neznala jejich jména. Když už jich měla plné zuby, zvedla se a snažila se vystřízlivět. Moře už bylo chladné. Agnès došla až k molu, kde vždycky sedávala. Chtěla se sehnout, aby si mohla zchladit tváře, ale zatočila se jí hlava a ona spadla do vody. Chvilí se motala ve vlnách. Cítila jen, jak jí alkohol stoupá do hlavy. Nebyla tam hloubka, ale v tom stavu nebyla schopna vyhrabat se ven. Štěstí bylo, že na večírku se objevil kluk, který moc nepil. Od chvíle, kdy přišel, si dal jen trochu vína. Agnès ani nevěděla, že tam je, ale on z ní nemohl spustit oči. Proto nepil, neměl čas, byl jí očarován. Sledoval ji jako film. Když se zvedla, chtěl využít příležitosti, šel za ní a taky se o ni bál. Byla to zábava, Agnès ani nevěděla, že za ní někdo jde, cestou si zpívala a něco vykřikovala.

Z dálky toho moc neviděl. Kdyby neuslyšel zvuk vody, když Agnès pohltila, ničeho by si nevšiml. Pod vodou už ztrácela vědomí, ale v tu chvíli ji za ruku chytil Paul. Dalo to velikou práci, chvíli ji pod

hladinou hledal, ale pak ji konečně uchopil za paži a vytáhl ji zpátky na molo.

Agnès byla jen lehce mimo. Zdá se, že z toho šoku vystřízlivěla. Když otevřela oči, seděl nad ní Paul. Ona vůbec nevěděla, kdo je, kde se tam vzal a vůbec, byla ráda, že dýchá. Paul měl ruku pod její hlavou a druhou ji hladil po vlasech. Agnès ležela na břehu hodně dlouho, snad celou noc. Byla to jediná chvíle v jejím životě, kdy se na nic neptala, i když toho bylo dost, na co by se měla ptát. Paul se od ní neodtrhl. Možná se jí to celé zdálo. Věřila, že spí. Neptala se Paula na nic, jen se mírně usmívala. Skoro nic si nepamatuje. Chantal jí řekla, že ji našli mokrou na mole a pak že s nimi spala na pláži a vypadala v pořádku. Ráno bylo pro všechny dost krušné. Hlavně všichni zapoměli, že tu nějaký Paul stál. Musel zmizet. Agnès by si možná chtěla vzpomenout, jak to celé bylo, ale ten den se teprve barvil, nevěděla, že na něj nebude chtít nikdy vzpomínat.

Když přišla domů, nebyla schopna ani vyjít schody. Na babičku narazila ve dveřích svého pokoje. Agnès se na ni přes opuchlé oči podívala. Babička měla v očích smutek.

„Omlouvám se, neměla jsem tolik pít.“ Večírek však nebyl příčinou smutku, který babičku ochromil natolik, že ze sebe dlouho nevydala slovo.

„Tvá matka zemřela,“ řekne po chvíli.

Agnès se zarazí. V klidu se otočí. „Cože?“ ptá se docela klidným hlasem, jako by se nic nestalo.

„Našli ji dnes ráno. Spadla ze schodů, byla na místě mrtvá.“

Agnès se dívá nechápavě. Je přesvědčena, že stále spí. „To není možný.“ Začne zhluboka dýchat a šťupat se do ruky.

„Je mi to moc líto,“ řekne babička.

„To není pravda.“ V Agnès se začne vařit vztek, vyletí z pokoje ven. „Chci hned za ní, rozumíš?“ Nečeká na nic. Vyběhne hned z domu. Přes slzy nevidí. Běží a nerozhlíží se. Doběhne na vrchol kopce, kam často chodila. Tady si na matku vždy vzpomněla. Byl tam hezký výhled. Na tomhle místě si připadáte jako Zeus.

Začne zoufale volat. „Odpusť mi to. Mami, prosím, vrať se!“ Pak se zhroutí k zemi. Snaží se vytrhávat trávu a všude kolem rozhazovat kameny a vše, co jí přijde pod ruku. Nesnáší sebe, nesnáší celý svět. Naříká jako zraněné zvíře. Neví, co dělat dřív. Plakat? Nadávat? Měla umřít se svou matkou. V tu chvíli se jí vrátila paměť. Měla se utopit. Měla odejít s ní.

Po chvíli se ohlédne. Babička věděla, kam půjde. Pomalu ji následovala. Agnès se z kopce rozběhne a skočí babičce do náruče. Propadne obrovskému pláči. Byl to její poslední velký pláč. Už nikdy potom takovému pláči nepropadla.

Nepamatuje si skoro nic z doby, kdy truchlila. V ten čas jako by nežila. Ráno z domu odešla a vrátila se až za tmy. Babička nevěděla, jak jí pomoci. Musela jen věřit, že se s tím Agnès dokáže poprat sama. Ano, dokázala se s tím sama poprat – a to byl začátek její samoty. Vlastně byla stále někým obletovaná, ale na svoje problémy a na svoje myšlenky byla vždy sama. Všichni se s tím snažili něco udělat, ale ona toužila zůstat nezávislá. Když byl pohřeb, nechtěla jít. Věděla, že tam potká svého nevlastního otce, a jen ona mu dokázala do očí říct, že to on zabil její matku. Neměla ji tam samotnou nechávat, ale matka si přála, aby aspoň ona začala žít svůj život naplno. Viděla v ní neskutečnou životní sílu. Viděla v ní talent, moudrost a harmonii, která ji v životě dovede hodně vysoko.

Po dlouhé době si Agnès zase vzpomněla na tu opileckou noc. Už se tomu jen smála, celé jí to přišlo komické. Pořád nevěděla, zda se jí to nezdálo. Jestli tam byl opravdu nějaký člověk? Kdyby byl, stejně by ho asi nepoznala. Nikdy ho nechtěla vyhledávat. Mohlo by to skončit jako v nějakém hloupém filmu. Vytvořila si svůj vlastní příběh, z vody se dostala sama, a když o té události někdo věděl, myslel si o ní, jak je silná a odvážná.

Ten den byl začátkem všeho. V ten den Agnès začala žít, ale vzápětí zase umřela. Ovlivnil celý její život. Ovlivnil ji celou. S její změnou se museli všichni smířit. Byla uzavřená, pro někoho nelítostná. Jen její babička, její matka a nejbližší přátelé věděli, že uvnitř

se skrývá někdo úplně jiný. Samozřejmě se našly výjimky. Na pohřbu se seznámila se svým strýcem, který se rozhodl, že ona bude smyslem jeho života. Byl sám, neměl žádnou rodinu a cítil, že ho Agnès potřebuje. Dlouho trvalo, než k němu našla důvěru. Poznala však, že on bude jednou její jediná opora. Babička totiž nečekaně zemřela. Smutek a hluboké pocity viny ji utrápily. Agnès nepocítila větší smutek než ten, který už v srdci měla. Už nikomu neukázala, jak moc jí babička chybí. Přes její skořápku se nikdo nedostal, a proto ji nechali. Ostatní z toho odvodili, že nemá city, netuší, co je láska.

Po smrti babičky měla už jen svého strýce a svou nejlepší kamarádku Chantal, která byla tak inteligentní, že si nikdy nedovolila Agnès soudit. Chantal měla skvělé rodiče a oni si Agnès oblíbili. Brala je jako své blízké přátele. Moc jí pomohli.

Její strýc byl velmi známý člověk. Vlastnil skoro všechny vydavatelství a redakce. Jeho láska ke knihám a psanému projevu přelétla i na Agnès. Vystudovala vysokou školu a měla toho nejlepšího učitele. Jako pracovní partneři si perfektně rozuměli. Nepletli se jeden druhému do života, ale i tak bez sebe nemohli být. V Marseille měl strýc veliký dům, kde bydlel, ale většinu času trávil u své přítelkyně. Půjčoval dům přátelům, byl to spíše takový hotel.

Když přemluvil Agnès, aby s ním do Marseille odjela a pracovala pro něj, dlouho se rozmýšlela, ale bylo by to pro ni dobré. Nové prostředí, noví lidé. Jediné, co ji drželo, byla Chantal. To se však vyřešilo, protože Chantal si našla přítele, který toužil žít v Marseille. Byl to Daniel Dubois. Mezi nimi nebyla velká láska, spíše přátelství. Že Daniel chtěl do Marseille kvůli Agnès, se nikdy nikdo nedozvěděl. Tajně ji miloval. Agnès v něm však viděla dobrého přítele. Byl to její jediný kamarád. Zkrátka ho nedokázala nenávidět jako ostatní muže. Byl jemný, hubený a plachý. Chantal se s ním brzy po přistěhování do Marseille rozešla, ale zůstali přáteli. Nechal ji být a sám si našel bydlení jinde. S Agnès se vídali hodně často. Daniel byl šťastný za každý její pohled.

Jednou, když už to nemohl déle vydržet, řekl jí o svých citech. Agnès byla na taková vyznání zvyklá a uměla si s nimi poradit, spíše

uměla druhého odmítnout. Daniela jí však bylo líto. Měla ho ráda a nedokázala mu lhát ani ublížit.

Dlouho potom se neviděli. Daniel toho později hodně prožil, mnoho nešťastných a osudových věcí. Nikdo o nich nevěděl a po tom, co mu na vyjížděce Agnès řekla, že ho nemiluje a nikdy milovat nebude, potrestal ji Daniel tak, že jí řekl o své starosti.

Jednoho dne se vracel Daniel domů, ale byl na dně z toho, že ho Agnès nechává trpět. Byl opilý a nesoustředěný. V nepřehledné zatáčce naboural do jiného auta. Jeho auto zbrzdily stromy, ale to druhé se dvakrát převrátilo a skončilo mimo silnici. Bylo pozdě večer a nikdo kolem nejel. Když se Daniel vzpamatoval, vylezl z auta a běžel k tomu druhému. Z něho neměl nikdo šanci dostat se ven sám. Daniel uviděl za volantem ženu a vzadu dítě. Žena byla nejspíš v těžkém bezvědomí, ale dítě stále něco tiše opakovalo. Když Daniel uviděl, že z auta uniká benzín a poté kouř, zbaběle utekl, a ještě dlouho trvalo, než vyšlehly plameny. Měl velikou šanci dítě zachránit, ale neudělal to. Utekl z místa pryč a úspěšně se vyhnul obvinění. Bylo nepopsatelně těžké vědět, že má na svědomí dva mladé životy. Nikomu nic neřekl.

Že už nechce žít, se rozhodl dávno před rozhovorem s Agnès. Její odmítnutí byl jen další důvod, to ale ona nevěděla. Když řekl, že se chce projít, nechala ho Agnès jít samotného. Potřebovala čas, aby to, co jí Daniel řekl, mohla rozdýchat. Celé to bylo děsivé, viděla jeho křičící tělo bezvládně padat ze skály do moře. Křičela také, chvíli nevěděla, co dělat, myslela si, že se jí to celé zdá, přála si věřit, že to nebyl Daniel. Kdyby nenapsal dopis na rozloučenou, byla by podezřelá. O nehodě se však v dopise nezmínil. Jen o nešťastné lásce. Z pohledu Danielovy rodiny za to mohla Agnès. Nějací hloupí lidé tomu věřili, ale její praví přátelé ji podpořili. Na obhajobu stačilo říct o nehodě, ale slíbila, že bude mlčet. Nemohla si to dovolit prozradit, když si to Daniel nepřál. Svým blízkým jen naznačila, že se věci mají jinak, ale nic víc.

Od té doby ji všichni znali pod přezdívkou *Lamačka srdcí*. Pro muže byla velice atraktivní. Každý si myslel, že to bude on, kdo zlomí její

vůli a udělá si z ní otrokyni. Feminismus byla její velká náplň. Proto jí srdce trhalo, když viděla, co je přítel schopen udělat z její kamarádky. Chantal však byla slepě zamilovaná, a proto se chovala jako pejsek.

Velice odlišně od Chantal si Agnès uměla každého získat a většinou se všechno dělo tak, jak ona chtěla. Každý skončil s bolavým srdcem nebo byl zesměšněn. Někdo jí také říkával Don Giovanni, na rozdíl od její druhé přezdívky ji takhle dokázala rozesmát. Zkrátka byla jako oheň, nedala se uhasit a ničím zkrotit. Byla královnou večírků a vždy ve středu pozornosti. Protože hodně četla, navíc samá náročná díla, měla obrovskou slovní zásobu. Když mluvila vážně o vážných věcech, všichni ztichli a viseli jí na rtech. Měla vražedně čarovné oči. Jako by člověka dokázala uhranout.

Nedostatek lidské lásky si vynahrazovala láskou ke zvířatům. Žádné zvíře jí nebylo cizí. Před lidmi svou slabost a něhu ukrývala. Její matka se nespletla. V Agnès se ukrývala spousta talentů. Hudba jí nebyla nijak cizí, nazpívala dokonce píseň k filmu. Malovala obrazy, které byly nepochopitelně krásné. Tento talent zdědila po otci. Napsala knihu o feminismu, která měla veliký úspěch, a ženy k ní vzhlížely jako k bohyni. Ona to jako úspěch nevnímala, ani jako slávu. Brala to jako samozřejmost. Kdyby to nedělala, nežila by. Hudba a barvy jí dávaly vše, co potřebovala.

Někdy o sobě přemýšlela, někdy si i vyčítala svůj způsob života. V hloubi toužila po domově, rodině a lásce. Myslela si, že lásku dokáže nahradit, ale byla na omylu. Nikdy jí ze svého srdce nevyhna. Nebyl tu však nikdo, kdo by jí přesvědčil, že tohle zamilované bláznovství čeká někde i na ni. Ona byla královnou a chtěla jen krále, který jí ale vládnout nebude. Ideály prostě nejsou. Jestli jsou lidé schopni se kvůli lásce zabít, v čem je potom smysl? Tohle přemýšlení jí vždy rozzlobilo, někde hodně hluboko. Ano, dala mužům své tělo, ale to bylo všechno. Ufňukané dívky po rozchodu, nad tím jí zůstával rozum stát. Skutečně se nad nimi pozastavila a donutilo ji to přemýšlet, kde se stala ta chyba. Nikdy by nikomu nedovolila, aby jí ublížil, ale svět je malý a náhod je v něm nespočet.

Její velká zkouška se blížila a ona to cítila. Jako by očekávala bouři a bála se ztroskotání, utopení, nenalezení břehu. Někdy si vzpomněla na svého otce. Své obrazy podepisoval pseudonymem. Byla veliká šance, že by ji mohl nějakým způsobem objevit. Agnès neví, jestli by chtěla. Byla by to každopádně obrovská porce pro média. Agnès nesnesla ticho, byla to taková choroba, které se nezavila. Nikdy totiž úplné ticho nezažila. V hlavě jí rve hlas nevlastního otce, plačící matka a rozbíjející se sklo. Usíná při hudbě a vždy má po ruce sluchátka. Možná to bylo tím, že byla umělec, ale ona to dávala za vinu své minulosti. Říká se, že ticho léčí, ale ji ticho zabíjelo. Její strýc býval poslední dobou často pryč, nevidal se ani se svou přítelkyní. Snad hledá svého zástupce, ale úplnou moc stejně přenechá jí. Chce, aby toto podnikání zůstalo v rodině, Agnès byla jeho jediná rodina. Dali druhému, co potřebovali, a jsou si navzájem vděční. Kdyby nebyl strýc v zahraničí, mohl by možná její matce pomoci, ale těžko říct. Taký si to někdy vyčítá, že o svou sestru přišel, ale čas je nemilosrdný, na nikoho nepočká, nad nikým se neslituje. Kdybychom si neustále uvědomovali, že každou minutu, každou vteřinu stárneme, přicházíme o čas, který by mohl být strávený s někým úžasným, tak se z toho zblázníme – zase bychom jen sledovali hodiny a mezitím nám život vyběhne ze dveří. Každý se tu snažíme něco zanechat, ať rodinu, vynález, umělecké dílo, nebo jen jednu větu, kterou se pak všichni řídí.

3 Staronový přítel

Jako vždy sedí Bruno, Agnès a její strýc na zahradě. Typické pozdní odpoledne plné slunce. Agnès je po večírku unavená, avšak nabuzená, Bruno odkopnutý a pan Moreau přichystaný na rande. „Slunce, nezacházej ještě,“ řekne Agnès. Ostatní se jen usmějí a její strýc se zvedne a rozloučí se.

„Vezmi si z něho příklad, Agnès,“ řekne jedovatě Bruno. Ona se jen povrchně usměje a zašklebí.

„Nečekáš, že na to budu reagovat, vid’?“ Bylo marné jí nějak domlouvat. Přes její tvrdohlavost vlak nejel.

Druhý den šla Agnès do práce trochu míň natěšená než obvykle. Ze všech byla cítit nejistota a pátravost. Mluvili o novém šéfredaktorovi. Možná by si přáli, aby to byla Agnès, ale ona se už rozhodla. Stále tu bude mít veliké slovo, to nejhlavnější, ale stres a práci přenechá někomu, komu bude strýc věřit. Ví, že vybere dobře. Snad si s ním bude rozumět.

Ano, strýc měl v zahraničí spolupracovníka a dobrého přítele. Byl to pan Leroy, který měl syna. Chystal se převzít otcovu společnost a taky byl pro pana Moreaua jediným kandidátem pro nástup v jeho redakci. Ostatnímu se pan Moreau ještě zvládal věnovat, ale redakce SOISTOIMÈME byla veliké sousto, lákavé pro mladého člověka.

Agnès slíbila, že dnes uvaří něco speciálního a udělají si s Brunem hezký večer. Když procházela obchodem, v jedné chvíli zahlédla Danielovu matku. Když se jejich pohledy střetnou, obě to zabolí u srdce. Zase mají před očima Daniela. Neřeknou si ani slovo, ale přece jenom slyší hlas té druhé. Paní Dubois slyší výmluvy a Agnès slyší výčitky. Ani pro jednu to není hezké shledání, ale osud jako by

jim stále chtěl motat cesty dohromady. Není to poprvé, co se takhle náhodně potkaly. Jejich střetávání je velice časté a pokaždé bolestné. Když jim čas dovolí zapomenout, narazí na sebe, aby si zase mohly připomenout tu bolest.

Agnès to rozhodilo, ale je to přeci dávno, rána už nebolí tolik. Tím, že ze sebe dělala silnou, ostatní nepoznali, kdy potřebuje objetí nebo podporu. Nikdo si nedokázal její bolest představit nebo připustit. Vždyť i ona přišla o hodně. Danielova smrt ji zasáhla jako nikoho jiného. Jako člověk pro ni byl vším, co jí ženy ani muži nedali. Byl jednoduše jiný a tím byl pro Agnès přitažlivý a sympatický. Náladu vařit a dělat si hezký večer jí toto setkání převážně sebralo. Bruno poznal, že se něco děje, ale jak byl zvyklý, neptal se.

Jakmile přišel domů strýc, oznámil, že přijal nového zahradníka, protože ten starý Agnès neustále zásoboval květinami a na zahradě pak nezbylo nic. Další milý citel, který to odnesl.

Nový zahradník byl starší muž. Strýc cíleně vybral tuto věkovou kategorii, aby na zahradě alespoň nějaká květina zůstala. Pan Moreau také připomněl, že se blíží velké předávání vedení. Na počest odchodu pana Moreau a zároveň na počest příchodu nové tváře se chystal veliký večírek. Přítomnost médií a sponzorů byla samozřejmostí. Jediné, co Agnès v tuhle chvíli zajímalo, bylo, co si vezme na sebe. Nijak se strýcova výběru neobávala. Šaty měla koupené, doplňky sladěné. Strýc nikomu, ani Agnès, neprozradil jméno, ba už vůbec ne tvář nového šéfa. Agnès čekala nějakého strýčkova přítele, postaršího moudrého muže, kterému bude muset zezadu podsouvat moderní zaměření. Udělá si z něho menší modelínu.

Oslava měla být v pátek a ve čtvrtek si každý šetřil energii i slova. Byl to ospalý, nudný a zdlouhavý den. Odpoledne šla Agnès ke kadeřníkovi a pak na manikúru se Chantal a s Brunem. Chantal je však brzy opustila, protože páníček pískl a ona musela běžet vařit večeri. Film a popcorn tedy zbyl jen na ně dva. Ráno do práce nešel ani jeden. Agnès měla vše hotové, a proto zamířili k moři. Strávili tam celý den, příjemně naplněný čas, který oba potřebovali.

U oblékání Agnès musel Bruno samozřejmě být. Miloval, jak se sebou byla Agnès ustavičně nespokojená, ale nakonec se na sebe pyšně podívala do zrcadla a v tu chvíli mohla dobývat svět. Dlouho před zrcadlem stála, dívala se tak vážně a přísně, jako by sama se sebou mluvila a promlouvala si do duše. Ano, tohle ona opravdu dělala. Kolikrát ji někdo přistihl, jak sama na sebe křičí nebo se dohaduje se svým druhým já.

Před oblékáním si všichni i se Chantal zatančili ve spodním prádle na pořádnou hudbu, protože na večírku bude jen waltz a tango. Chtěli se dostatečně vyřádit a trochu rozptýlit, hlavně Agnès, padla na ni nervozita, jako by jí něco uvnitř říkalo, že cosi nebude v pořádku. Potlačovala ten hlas a řádění a tanec ji naprosto uvolnily. Přidalo se i skákání na posteli, hlasitý zpěv a všelijaké kroucení, až je bolel celý trup. Pak už nemohli popadnout dech, obě dívky zasedly za stolek a začaly se svým vzhledem kouzlit. Když byly nalíčené, začaly se soukat do šatů.

Chantal měla obyčejné nenadýchané šaty černé barvy. Ten, kdo měl vyniknout, byla Agnès. Ta vynikala vždy a všude. Svou odvahou a uměním překvapit, ostatním se pokaždé zatajoval dech, když vešla do místnosti. Chtěla, aby tomu teď nebylo jinak. Pozornost mužů a blesků fotoaparátů si pořádně vychutnala. Dokázala v sobě najít páva, který chce na vzduch.

Zahrada redakce byla zaplněna pozvanými. Jediný, kdo tu chyběl, byla Agnès a náš záhadný neznámý. Všichni se pořád nenápadně rozhlíželi, vedli diskuse o tom, kdo to může být. Stejně nikdo na nic nepřišel. Pan Moreau si dal na překvapení opravdu záležet. Když Agnès oznámila svůj příchod, světla potemněla a lidé ztichli. Nahore na schodech se objevila Agnès. S dlouhou vlečkou se linula po schodech jako mámení. Na každém kroku si smlsla. Na každou fotografii zamrkala jako panenka a své velké oči upřela dopředu. Šaty byly dlouhé, vínové a poseté třpytkami, a proto Agnès zářila na celou místnost. Ani nedýchala, tak moc to mělo být dokonalé. Horní částí těla se skoro vůbec nehnula, ale její boky se vlnily sem a tam a nohy střídaly hezky jedna druhou a velmi těsně se mýjely. Navlněné dlouhé

vlasý na zádech tančily do rytmu jejího kroku a krok tančil do rytmu s hudbou. Celé to bylo jako zpomalený film, ale jak to dokázala?

Když se pak podívala na jednu stranu, její tvář se celá zatřpytila. Každý fotograf chtěl zachytit alespoň kousek toho, co tak zvláště poutá pozornost na schodech, ale získal pouze fotografii. Těsně pod schody se připojila ke stolku, kde stála i Chantal a Bruno. Usmívali se a byli na ni pyšní. Hned se přilepila k jedné skleničce šampaňského.

Nebyl už důvod čekat a dál hosty napínat. Když údiv opadl, pan Moreau se ujal slova. Agnès se na chvíli schovala do stínu. Po dlouhé loučící řeči pozval pan Moreau svého nového hlavního redaktora a zároveň Agnès, které celou společnost předává. Reflektory zachytí koutek, kde stojí malý hlouček lidí. Z něho se vynoří muž. Agnès z dálky moc detailů nerozezná, ale uviděla postavu jako horu a trochu ji zamrazilo.

„Agnès, můžeš k nám?“ Reflektory zaútočí na ni. Vykročí tedy do hlavní uličky. Když se její pohled spojí s jeho pohledem, skoro se jí podlomí kolena. Znovu ucítí mrazení a oklepe se jako mokrý pes. Nezná ho, ale proč jí připadá, jako by ho viděla a spojovala si ho s nějakým zlým snem?

Je to Paul Leroy. O dvě hlavy vyšší než ona, v ramenou široký a v obličejí charismatický. Vypadá stejně zaskočeně jako ona. Paul věděl okamžitě, že Agnès Moreau je ta dívka, kterou tenkrát tahal z vody a do které je až chorobně zamilovaný. Teď tam stála jako vystřižená z knihy. Jako v jeho snech.

Agnès rozčilovalo, že neví, kam ho zařadit, ale cítila něco, co ještě nikdy nepocítila. Pomalu a hodně váhavým krokem šla uličkou k nim, byla pravým opakem ženy, která před chvílí scházela schody. Šla, jako by byla zmámená nějakou vůní. Šla, jako by chtěla ochutnat zakázané ovoce. Čím blíže byla, tím více padala do mdlob. Byl tak krásný. Nebyl to jen vzhled, ale i na dálku cítila, že jí jeho pohled hřeje u srdce. Neuhnuli pohledem, i její krok začal nabírat na odvážnosti.

Jeho tvář, vracela se ve snech. Bylo to tak nové, ale zároveň jako už jednou prožité. Agnès nevěděla, jak střídá nohy, zda se jí vlečka

nepokřivila, ale v tu chvíli byla tak nádherná. Byla mnohem hezčí, než když přicházela. Její oči se blyštily jako hvězdičky a jeho též.

Z Paula údiv docela rychle opadl, ale Agnès se držel stále. Z něho teď vyzařovala obrovská radost, jeho sladký úsměv musel každého pohladit po duši. Agnès stále váhala, jak se zachovat. Zeptat se, odkud se znají? Dělat, že ho vidí poprvé? V tu chvíli nebylo nic správné. Celá situace byla nervydrásající. Trvalo to snad celou věčnost, než k nim Agnès došla.

Jediný, kdo si všiml, že něco není v pořádku, byl strýc. Ve tváři se mu zračila obava. Paul vykročil kupředu. Narazil tedy na Agnès dřív, než se stačila připojit k hlavní skupince. Zastavili těsně před sebou. Agnès měla celou dobu sklopený zrak ke koberci. Už tohle její gesto bylo nezvyklé. Když zjistila, že koberec dál nevede, že jí Paul stojí v cestě, zvedla konečně pohled. Bylo to nepopsatelně silné. Nedomluvila se mu podívat do očí, ale když to po dlouhé chvíli konečně udělala, nemohla oči odtrhnout. Paul si tím pohledem potvrdil, co už stejně věděl. Je to ona! V duchu děkoval celému světu.

Stále nepromluvili. Stojí tam jako opaření a vlastně ani neví, co druhému mají říct. Agnès se snaží popsat to, co teď bouří v jejím těle. Nedokáže to pojmenovat, neví ani, kdo je Paul. Nějaký kamarád z dětských her? Na každém muži jí vždy zaujal vzhled, ale tentokrát ji oslovilo úplně něco jiného. Když stále nevydali jedinou hlásku, celou situaci zachránil pan Moreau. Chytil ji za ruku a Paula vyzval, aby se k nim připojil. Proslov, který následoval, byl krátký. Potlesk ani jeden nevnímal, Paul se díval na Agnès a ona se dívala do země. Někdo ji vyměnil, řekli si její přátelé. Chantal cítila, že by měla Agnès pevně obejmout, ale nebyla vhodná chvíle.

Když nastal volný program, rozběhla se k ní a odtáhla ji pryč. Za nimi dorazil i Bruno.

„Co to bylo?“ zeptala se Chantal.

Agnès ještě sotva dýchala. Koukala pořád do prázdna. Stála opřená o zeď a kamarádi ji drželi za ruce.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lamačka srdcí.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.